

HOTĂRÎRE

26 mai 2017

mun.Chișinău

Nr. 176/9

Completul de admisibilitate nr.2 al Colegiului disciplinar de pe lângă Consiliul Superior al Magistraturii în componență:

Președinte - Elena Covalenco
Membrii - Anatolie Galben
Olesea Plotnic

examinînd, în ședință închisă, contestația declarată de către avocatul Gafton Vasile, împotriva deciziei Inspecției judiciare din 27 martie 2017 în privința judecătorului Judecătoriei Bălți, Mironov Oxana

CONSTATĂ :

La 15 martie 2017, în adresa Consiliului Superior al Magistraturii a parvenit sesizarea declarată de către avocatul Gafton Vasile, în care se solicită tragerea la răspundere disciplinară a judecătorului de instrucție al Judecătoriei Bălți, Mironov Oxana, invocînd despre examinarea de către aceasta a demersului procurorului privind prelungirea măsurii preventive -arestul în privința lui A.Pereșivan stabilită pentru data de 28.02.2017, cu amînarea ședinței pentru 02.03.2017, însă mandatul de prelungire a arestului preventiv este din 28.02.2017, emis cu încălcarea prevederilor Codului de procedură penală.

Autorul sesizării indică că, a contestat încheierea emisă de instanța de judecată cu recurs, care pînă la 15.03.2017 nu a fost remis în Curtea de Apel Bălți pentru examinare, fiind încălcate cerințele art.311 Cod de procedură penală și alte prevederi ale normelor procesual penale.

În opinia autorului sesizării, judecătorul O.Mironov, prin acțiunile sale ilegale, a încălcat normele imperative ale legii, afectînd grav legalitatea actului de justiție, punînd la îndoială obiectivitatea, temeinicia și imparțialitatea, prin ce a comis abateri disciplinare, prevăzute de art.4 alin.(1) lit.b), c), g), i) din Legea cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor, de aceea urmează a fi sancționată disciplinar.

În nota informativă judecătorul O.Mironov, pe marginea sesizării sus nominalizate, a menționat despre circumstanțele examinării demersului procurorului cu privire la prelungirea măsurii preventive în privința lui A.Pereșivan, menționînd că ședința de judecată din 28.02.2017, a fost amînată pentru 02.03.2017, ședință în care a fost examinat demersul procurorului, fiind adoptată și pronunțată încheierea și mandatul de arest.

Indică judecătorul că avocatul V.Gafton, avînd recursul pregătit din timp asupra încheierii și mandatului de arest, l-a depus, care au fost primit spre executare la 03.03.2017.

Mai menționează că, comiterea erorii privind data emiterii mandatului de arestare în privința lui A.Pereșivan la 28.02.2017, se datorează faptului că la această dată au fost examinate trei demersuri a procurorului, privind prelungirea arestului a învinuiților pe aceeași cauză penală în care A.Pereșivan are calitatea de învinuit. Iar la 20.03.2017, a fost adoptată și pronunțată încheierea de corectare a erorii materiale nominalizate. Faptul netransmiterii în termen de 24 de ore a recursului asupra încheierii și mandatului privind prelungirea termenului de arest, în instanța ierarhic superioară, se datorează volumului excesiv de lucru, că de la începutul anului 2017, în procedura sau aflat și se află multiple demersuri ale procurorului privind aplicarea măsurilor preventive, autorizarea măsurilor speciale, plîngerii împotriva

acțiunilor organilor de urmărire penală, examinarea dosarelor penale și contravenționale, etc.

Prin decizia Inspecției judiciare din 27 martie 2017, a fost respinsă, ca vădit neîntemeiată, sesizarea petiționarului, pe motiv că în urma verificărilor efectuate nu au fost stabilite careva temeuri rezonabile, care ar demonstra comiterea de către judecător a careva abateri disciplinare, iar faptele expuse în sesizare, nu întrunesc condițiile și nu fac parte din lista abaterilor disciplinare, prevăzute de art.4 alin.(1) din Legea cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor, nefiind constatat faptul că instanța de judecată la examinarea cauzei a aplicat intenționat sau din neglijență gravă legislația contrar practicii judiciare uniforme sau că a încălcat normele imperative ale legislației în procesul de înlăptuire a justiției din motive imputabile judecătorului.

Împotriva decizia Inspecției judiciare din 27 martie 2017, a declarat contestație avocatul V.Gafton, solicitând admiterea acesteia, casarea deciziei menționate ca fiind neîntemeiată, cu atragerea la răspundere disciplinară a judecătorului O.Mironov, pe motivele invocate în sesizare.

Analizând temeiurile invocate în contestație și materialele administrate, precum și decizia Inspecției judiciare, Completul de admisibilitate conchide că contestația declarată de avocatul V.Gafton, urmează a fi respinsă din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art.20 alin.(2) din Legea nr.178 din 25.07.2014 cu privire la raspunderea disciplinară a judecătorilor, se consideră vădit neîntemeiată sesizarea în care sînt invocate fapte care nu fac referință la abaterile prevazute de art.4, căreia i-a expirat termenul de prescripție prevăzut la art.5 sau care este declarată repetat, fără a aduce noi probe.

Potrivit art.22 alin.(2) din Legea sus indicată, în cazul în care din conținutul sesizării se constată circumstanțe prevăzute la art.20 alin.(2), inspectorul-judecător, în termen de 10 zile din data cînd i-a fost repartizată, printr-o decizie motivată, respinge sesizarea ca fiind vădit neîntemeiată.

În art.4 din Legea cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor, legiuitorul a stabilit expres și în mod exhaustiv faptele și acțiunile/inacțiunile, care constituie abateri disciplinare.

Completul de admisibilitate constată că, potrivit materialelor cauzei, la 02.03.2017, judecătorul Judecătoria Bălți (sediul centru), O.Mironov, a examinat demersul procurorului în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauzelor Speciale, privind prelungirea termenului de ținere în stare de arest a învinuitului A.Pereșivan și, prin încheierea din 02.03.2017, a admis demersul nominalizat, cu prelungirea termenului de arest a acestuia pe un termen de 30 de zile și emiterea mandatului respectiv.

Nefiind de acord cu încheierea dată, autorul sesizării a contestat-o cu recurs în Curtea de Apel Bălți, solicitînd anularea mandatului și încheierii de prelungire a măsurii preventive arestul, înlocuind măsura preventivă nominalizată cu una mai blîndă.

La 22.03.2017, Curtea de Apel Bălți (judecătorii A.Rotaru, D.Puşca, R.Burdeniuc), a examinat recursul avocatului V.Gafton și, prin decizia din aceeași dată, a respins recursul declarat ca neîntemeiat, cu menținerea încheierii Judecătoriei Bălți din 02.03.2017.

Conform procesului-verbal din 28.02.2017 și a explicațiilor judecătorului O.Mironov Completul de admisibilitate constată că, ședința din 28.02.2017 a fost amînată de către instanța de judecată pentru data de 02.03.2017, în care a fost examinat demersul procurorului despre măsura preventivă, fiind adoptată încheierea și mandatul respectiv.

Ulterior, prin încheierea instanței de judecată a fost corectată eroarea materială privind data eliberării mandatului de arest din 28.02.2017 în 02.03.2017.

Colegiul penal al Curții de Apel Bălți nu a indicat careva încălcări ce ar fi fost comise de instanța de fond la examinarea demersului procurorului de prelungire a măsurii preventive, sau recursului avocatului V.Gafton.

Reieșind din conținutul sesizării, petiționarul face referință la abaterile disciplinare prevăzute la art.4 alin.(1) lit.b), c), g), i) din Legea cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor, însă, susținând ilegalitatea acțiunilor judecătorului O.Mironov, de fapt, își exprimă dezacordul cu hotărîrea adoptată de către judecătorul dat la examinarea demersului procurorului privind prelungirea măsurii preventive - arestului în privața învinutului A.Pereșivan.

La acest capitol Completul de admisibilitate notează că, conform art.15 alin.(1) din Legea nr.514 din 06 iulie 1995 privind organizarea judecătorească, justiția se desfășoară prin intermediul instanțelor judecătorești: Curtea Supremă de Justiție, Curțile de Apel și judecătorii.

Conform art.1 alin.(4) din Legea cu privire la statutul judecătorului, judecătorii iau decizii în mod independent și imparțial și acționează fără nici un fel de restricții, influențe, presiuni, amenințări sau intervenții, directe sau indirecte, din partea oricărei autorități, inclusiv judiciare.

Potrivit art.114 din Constituția R.Moldova, justiția se desfășoară în numele legii numai de instanțele judecătorești, iar Consiliul Superior al Magistraturii, conform art.4 din Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii, nu este instanță de judecată și verificarea legalității hotărîrilor judecătorești aflate în curs de examinare nu ține de competența acestuia.

Potrivit Hotărîrii Curții Constituționale nr.28 din 14 decembrie 2010 pentru controlul constituționalității prevederilor art.22 alin.(1) lit.b) din Legea nr.544 din 20 iulie 1995 „Cu privire la statutul judecătorului” în redacția Legii nr.247 din 21 iulie 2006 „Pentru modificarea și completarea unor acte legislative”, controlul legalității și temeiniciei actului judecătoresc poate fi exercitat numai de către instanțele de apel și recurs, în conformitate cu procedurile jurisdicționale. Nimeni, în afara instanțelor judecătorești, în ordinea și procedura stabilită de atac, nu este în drept să se implice în examinarea cauzelor la instanțele judecătorești competente sau să se expună asupra legalității și temeiniciei hotărîrilor emise.

La acest capitol, se reține și pct.31 din Hotărîrea Curții Constituționale nr.9 din 28 iunie 2012, unde Curtea a notat, făcînd referire și la alte hotărîri ale sale anterioare, că independența judecătorului este o premisă a statului de drept și o garanție fundamentală a unei judecăți corecte.

Independența autorității judecătorești, presupune interdicția imixtiunii în desfășurarea justiției, ceea ce presupune că nimeni nu poate interveni în deciziile și modul de gîndire al unui judecător decît prin procedurile judiciare stabilite. O garanție suplimentară în acest sens se conține și în art.19 alin.(3) din Legea cu privire la statutul judecătorului, potrivit căruia „Judecătorul nu poate fi tras la răspundere pentru opinia sa exprimată în desfășurarea justiției și pentru hotărîrea pronunțată dacă nu va fi stabilită, prin sentință definitivă, vinovăția lui de abuz criminal”.

Cele menționate se regăsesc și în Recomandarea CM/Rec (2010)12 a Comitetului Miniștrilor către statele membre cu privire la judecători: independența, eficiența și

responsabilități, în temeiul art.15 b) din Statutul Consiliului Europei, nu poate fi antrenată răspunderea civilă sau disciplinară a judecătorului pentru modul de interpretare a legii, apreciere a faptelor sau evaluare a probelor, cu excepția cazurilor de rea-credință și gravă neglijență (pct.66).

Conform pct.25 a recomandărilor de la Kiev privind independența judiciară în Europa de Est, Caucazul de Sud și Asia Centrală (Kiev, 23-25.06.2010), procedurile disciplinare împotriva judecătorilor trebuie să implice cazurile de presupuse abateri profesionale care sînt grave și de neiertat și care discreditează sistemul judiciar. Răspunderea disciplinară a judecătorilor nu se extinde la conținutul hotărîrilor sau verdictelor lor, inclusiv diferențele de interpretare juridică între instanțe; sau la exemple erori judiciare; sau la critica instantelor.

În același context, în temeiul Avizului nr.3 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) și altor acte normative, Curtea conchide că doar instanța de judecată poate aprecia dacă judecătorul a aplicat neuniform legislația în mod intenționat sau din neglijență gravă și că pentru a aprecia acțiunile judecătorului privind interpretarea sau aplicarea neuniformă a legislației, trebuie să se tina cont și de raportul rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit și că doar în cazul anulării hotărîrii judecătorești defectuoase și constatării faptului că la examinarea cauzei judecătorul, intenționat sau din neglijență gravă, a interpretat sau a aplicat neuniform legislația, sancțiunea disciplinară va fi aplicată judecătorului.

Astfel, reieșind din cele expuse *supra*, legalitatea actelor judecătorești poate fi verificată numai de către instanța ierarhic superioară.

Totodată, Completul de admisibilitate notează că, Consiliul Superior al Magistraturii este organ de autoadministrare judecătorească, nu are competențe jurisdicționale și nu este în drept să intervină în procesul de examinare a cauzelor judecate de instanțele competente, să dea careva indicații judecătorului respectiv, să se expună și/sau să aprecieze legalitatea și temeinicia hotărîrilor judecătorești.

Prin prisma celor expuse, argumentele invocate în sesizare și contestație de către petiționar referitor la dezacordul cu hotărîrile emise în cauză, eroarea comisă în data la care a fost examinată cauza de către judecătorul O.Mironov, nu sînt bazate pe o hotărîre definitivă a instanței de judecată ierarhic superioară, prin care ar fi fost constatat faptul că judecătorul vizat, la emiterea acestora, a aplicat neuniform, ori intenționat sau din neglijență (culpă) gravă legislația procesual penală și că hotărîrea pronunțată în cauză este vădit ilegală. Mai mult că, prin încheierea instanței de judecată a fost corectată eroarea materială privind data eliberării mandatului de arest din 28.02.2017 în 02.03.2017, fapt ce nu contravene legislației în vigoare – art.249 Cod de procedură penală, potrivit căruia erorile materiale evidente din cuprinsul unui act procedural se corectează de însuși organul de urmărire penală, de judecătorul de instrucție sau de instanța de judecată care a întocmit actul, la cererea celui interesat ori din oficiu.

Reieșind din dispozițiile normelor legale sus menționate, faptele invocate de autorul sesizării nu pot fi încadrate pe temeiul art.4 alin.(1) lit.b) - *aplicarea în mod intenționat, cu rea-voință sau aplicarea repetată din neglijență gravă a legislației contrar practicii judiciare uniforme* din Legea cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor.

Sub aspectul laturii subiective urmează a se reține că pentru a se constata existența abaterii disciplinare, prevăzută de art.4 alin.(1) lit.b) din Legea dată, este necesar a se avea în vedere definirea noțiunii de neglijență gravă. Textul acestei norme definește abaterea

disciplinară prin acțiunile de „rea-voință” și „neglijență gravă” de o gravitate deosebită, ca o latură care presupune afectarea actului de justiție.

Astfel, pot intra în sfera răspunderii disciplinare numai acele încălcări ale normelor de drept material și procedural care pun în discuții valabilitatea actelor întocmite de judecător, pentru care un observator rezonabil (persoană informată și de bună credință) nu poate găsi o justificare.

Prin urmare, pot atrage răspunderea disciplinară numai acele greșeli care au un caracter evident, neîndoielnic și cărora le lipsește orice justificare, fiind în vădită contradicție cu dispozițiile legale.

Ca urmare, pentru a putea reține „grava neglijență” este necesar ca judecătorul să manifeste o conduită de încălcare flagrantă a unei îndatoriri elementare profesionale cu consecințe grave asupra desfășurării actului de justiție, așa încât nerespectarea normelor de procedură și/sau materiale să poată fi caracterizată ca fiind o greșeală evidentă, fără justificare și cu consecințe deosebit de grave.

Din această perspectivă, în raport cu materialul probator se reține că modul în care judecătorul a procedat, este expresia graverii neglijențe în exercitarea funcției prin nesocotirea cu normele procedurale și/sau materiale ce reglementează raportul juridic examinat.

Faptele au avut consecințe grave prin încălcarea drepturilor părților, actul de justiție fiind afectat, prin ce s-a adus atingere valorilor sociale, referitoare la realizarea activității de justiție, valori care sunt transpuse în planul responsabilităților profesionale ale judecătorului, în obligații și îndatoriri profesionale, stabilite prin lege și regulamente, a căror respectare nu poate fi considerată ca având caracter facultativ pentru un judecător.

Prin urmare, faptele invocate în sesizare pot fi apreciate ca aplicarea în mod intenționat, cu rea-voință sau aplicarea repetată din neglijență gravă a legislației contrar practicii judiciare uniforme, doar de către instanța de judecată ierarhic superioară și, în speță, nu pot face referință la abaterile prevăzute de art.4 din Legea cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor.

Cu referire la norma prevăzută de art.4 alin.(1) lit.i) din aceeași Lege, ca *încălcarea a normelor imperative ale legislației în procesul de desfășurare a justiției*, se subînțeleg acele norme imperative, care impun o anumită conduită, de la care ele nu pot deroga, adică nu pot fi stabilite alte reguli pentru raportul lor juridic decât cele impuse. Prin normele imperative se poate cere săvârșirea unei acțiuni sau abținerea de la săvârșirea unei acțiuni, prin obligarea la un comportament de la care subiecții de drept nu se pot abate.

Astfel, normele de drept imperative sînt acelea care impun subiecților de drept o acțiune sau le obligă la o abstențiune, care stabilesc o conduită univocă și strict determinată la care subiectul de drept este obligat sau care îi este interzisă subiectului de drept și care, sub sancțiune, nu permit să se deroge de la ele sau să nu se aplice.

Sub aspectul laturii subiective, pentru a se reține existența abaterii disciplinare prevăzute de art.4 alin.(1) lit.i) din Legea sus menționată, este necesar ca judecătorul cu intenție să urmărească scopul încălcării normelor imperative ale legii, condiție ce nu este întrunită în speța dată.

De asemenea, în contextul expus, nu pot fi încadrate acțiunile judecătorului nici pe temeiul prevăzut de art.4 alin.(1) lit.c) din Legea cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor, ca *acțiuni ale judecătorului în procesul de desfășurare a justiției care fac dovada incompetenței profesionale grave și evidente*.

Completul de admisibilitate reține că, incompetența profesională gravă și evidentă presupune acțiuni care ar demonstra lipsă de cunoștințe sau de practică într-un anumit domeniu, la caz, în domeniul de aplicare a legilor, a practicii unitare în spețele care se soluționează. Aceasta poate însemna o ignoranță, o neștiință a unor legi evident cunoscute, o aplicare absolut irelevantă, o lipsă a puterii legale de a îndeplini o anumită atribuție.

La acest capitol, pe lângă cele menționate mai sus, se rețin și hotărârile Colegiului de evaluare a performanțelor judecătorilor pe lângă Consiliul Superior al Magistraturii nr.107/7, din 07.10.2016, potrivit cărora, fiind efectuată verificarea activității magistraților vizați în sesizare, s-a constatat că aceștia *au o reputație profesională bună, pe parcursul activității nu au comis careva fapte compromițătoare, motivarea hotărârilor se efectuează la nivel, structura actelor emise corespunde prevederilor Codului de procedură civilă și Codului de procedură penală, motivarea este suficientă, își exercită obligațiunile de serviciu conștiincios, respect drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor prevăzute de legislația națională și Convenția europeană a Drepturilor Omului, apără principiile statului de drept și respect prevederile actelor legislative, fiindu-le acordat, în urma susținerii evaluării performanțelor, calificativul bine.*

Referitor la invocarea, precum că acțiunile judecătorului O.Mironov cad sub incidența art.4 alin.(1) lit.g) - *încălcarea, din motive imputabile judecătorului, a termenelor de îndeplinire a acțiunilor de procedură, inclusiv a termenelor de redactare a hotărârilor judecătorești și de transmitere a copiilor acestora participanților la proces*, urmează de menționat că, într-adevăr, în conformitate cu art.311 Cod de procedură penală, judecătorul, după depunerea recursului de către avocat, era obligat ca în termen de 24 de ore să remită în adresa Curții de Apel recursul și materialele respective pentru examinare.

La obligații de serviciu s-ar referi și orice alte încălcări, inclusiv de ordin procesual, pe care judecătorul nu le îndeplinește sau le îndeplinește cu întârziere.

Reieșind din explicațiile judecătorul O.Mironov se constată că, motivul neexpedierii la timp a recursului și materialelor în instanța de recurs s-a datorat volumului excesiv de lucru în activitatea judecătorului de instrucție, altor pricini obiective la capitolul respectiv, confirmate în procesul verificării sesizării.

Completul de admisibilitate, reieșind din circumstanțele expuse, consideră că, faptul neremiterii recursului și materialelor instanței de recurs în termenul prevăzut de lege, care ulterior au fost expediate și examinate, nu poate fi încadrat pe temeiul prevăzut la art.4 alin.(1) lit.g) din Legea cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor, ca încălcare din motive imputabile judecătorului.

Reținând circumstanțele expuse, Completul de admisibilitate constată că, în acțiunile judecătorului O.Mironov, nu au fost stabilite careva temeuri rezonabile, care ar demonstra faptul comiterii de către aceasta a unor abateri disciplinare, pasibile de angajare a răspunderii conform Legii cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor. Or, potrivit legii, judecătorul poate fi tras la răspundere doar în cazurile stabilite exhaustiv în art.4 din Legea menționată, fără a fi admisă o interpretare generală a temeiurilor de atragere la răspundere disciplinară a judecătorului.

În acest context, Completul de admisibilitate remarcă că, pentru a reține în sarcina judecătorului săvârșirea unei abateri disciplinare, urmează a se stabili dacă abaterea disciplinară este prevăzută de lege, dacă sînt întrunite elementele constitutive ale acesteia, respectiv, latura

obiectivă și subiectivă. În lipsa unuia dintre aceste elemente abaterea disciplinară nu subzistă și, deci, nu poate fi angajată răspunderea disciplinară a judecătorului.

Astfel, reieșind din circumstanțele stabilite, Completul de admisibilitate nu constată careva temeiuri de a considera admisibilă contestația declarată de avocatul V.Gafton, împotriva deciziei Inspecției judiciare 27 martie 2017.

Prin urmare, reținând cele menționate și având în vedere faptul că, la examinarea sesizării petiționarului, Inspecția judiciară a dat o apreciere justă circumstanțelor cauzei, iar faptele invocate nu pot constitui temei pentru răspunderea disciplinară a judecătorului O.Mironov, Completul de admisibilitate conchide de a respinge contestația depusă de avocatul V.Gafton, împotriva deciziei Inspecției judiciare din 27 martie 2017 referitor la acțiunile judecătorului vizat.

Reieșind din cele expuse și conform art.18, 27-28 din Legea nr.178 din 25.07.2014 cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor, Completul de admisibilitate al Colegiului disciplinar

H O T Ă R Ă Ș T E :

Se respinge contestația declarată de către avocatul Gafton Vasile, împotriva deciziei Inspecției judiciare din 27 martie 2017 de respingere a sesizării acestuia, privind atragerea la răspundere disciplinară a judecătorului Judecătoria Bălți (sediul central), Mironov Oxana.

Hotărârea este irevocabilă și nu se supune nici unei căi de atac.

Hotărârea se expediază părților și se publică pe pagina web a Consiliului Superior al Magistraturii.

Președinte

Elena Covalenco

Membrii

Anatolie Galben

Olesea Plotnic